

Ispovest devojke koja je pobedila zloćudni tumor

Anja Vasiljević iz Beograda je u 16. godini pregrmela benigni tumor na levom jajniku, ali u 18. je zadesio zloćudni karcinom limfnih žlezda.

Često me pitaju da li sam se plašila smrti. Valjda ljudi misle da se bolestan čovek muči crnim slutnjama. Ali ja nisam. Stvarno nisam. Smrt mi nije delovala kao mogući rasplet moje muke.

Znala sam da me čeka nagrada – priča Anja Vasiljević (21), devojka kojoj su lekari u 18. pronašli karcinom limfnih žlezda. Iznenadno i neprijatno lupanje srca odvelo ju je lekaru opšte prakse, kasnije kod kardiologa. Ali srčana mana, na koju je prvo pomislila, nije bila njena dijagnoza. Ultrazvuk je pokazao maligni tumor. Bogu hvala pa su lekari na vreme otkrili bolest jer je ona podmukla, često ne dolazi ni sa kakvim simptomima. U mom slučaju, do tahikardije je došlo jer se tumor naslonio na srčanu arteriju, pritisnuo ju je.

Od tog momenta, sve se brzo dešavalo. Hitno su me poslali na operaciju, a onda je usledila hemioterapija i sve ono što ova bolest donosi.

POSTAVITE STVARI NA SVOJE MESTO

U prvo vreme Anja nije verovala u ono što čuje. Takve stvari se dešavaju drugima, mislila je.

Dve godine pre toga lekari su mi na levom jajniku pronašli benigni tumor. Uklonili su ga i sve se bilo u redu. To je jedina ružna stvar koja mi se dogodila u mladosti. Bila sam zdravo dete koje je retko mučila čak i prehlada. Shvativši da se niko neće pojaviti i proglasiti sve neslanom šalom, rešila je da se suoči sa realnošću. Postavila sam stvari na svoje mesto. U momentu se jesam rasplakala, ali posle više nijednom. Mislila sam da će mojima zbog toga biti makar malo lakše. Rešila sam da ne dozvolim da mi bolest od života napravi pakao, već da agoniju učinim trenutnom, prolaznom.

ISKUŠENJE SA POUKOM

Mama Dragana (40), baka i deka Anjina su najuža porodica. Naravno, podršku su joj pružili i prijatelji i ostatak porodice. Niko me nije sažaljevaao. To mi nije bilo potrebno, na početku smo se dogovorili – bez suvišnih komentara i skrivenih pogleda. Terapiju je teško podnosila. Povraćala je, izgubila apetit, kilograme, snagu... Ali, o svojim mukama nije govorila naglas. Pričala je o drugim, lepšim stvarima. Sa prijateljima sam stalno bila u kontaktu. Mnogo mi je značilo to što sam negde na sredini terapije otišla na doček Nove godine. Obično te večeri niko ne pamti po nekom provodu, ali što je meni bilo lepo... Toliko sam se veselila s prijateljima. Uživala sam, to mi je bilo toliko važno, ulilo mi je snagu. Sebe nije doživljavala kao bolesnika. Znala je da snagu ne treba da troši na plakanje, već na izlečenje. Koncentrisala se samo na to. Čak ni gubitak kose mi nije toliko teško pao. Kosa je počela da opada u etapama. Prvo sam se ošišala na paž, a onda i na ćelavo. Nisam smela da se pogledam u ogledalo u frizerskom salonu, tek kad sam došla kući. Skinula sam maramu, sačekala da prođe nekoliko trenutaka i onda sam se suočila sa svojim novim izgledom.

SADA ONA POMAŽE DRUGIMA

Potpuno neplanirano, učinilo joj se da je jako lepa. Lečenje je trajalo šest meseci, od kojih je pet provela u bolnici. U početku sam se pitala zašto je mene zadesila takva sudbina, pokušala sam da odgonetnem ko je tu kriv. Ali, kasnije sam čak bila zahvalna što sam se razbolela. Možda ovo nekome zvuči čudno, ali stvarno je tako. Bolest me je usmerila na novi put, izvukla sam maksimum iz cele situacije. Nisam ni znala koliko mogu da budem jaka. Neko ko ovo bude čitao, a nalazi se na početku ili na sredini terapije, neka mi poveruje. Sve će proći, a nakon toga život ćete ceniti više. Bila je učenica četvrtog razreda 15. beogradske gimnazije kada je saznala za bolest. Razume se, dugo u klupu nije sela, ali ipak je uspela da završi školu na vreme. Ne samo to, nego je i fakultet upisala na vreme.

Planirala sam posle gimnazije da pauziram godinu dana, ali ipak sam odlučila da se spremim za prijemni. Kada sam dobila indeks, shvatila sam da mi je potreban odmor – smeje se. Pored obaveza na fakultetu, Anja je vrlo aktivna i u Nacionalnom udruženju roditelja dece obolelih od raka (NURDOR).

Kad sam bila na poslednjoj terapiji, u bolnicu su došle dve devojke volonterke i preko njih sam stupila u kontakt sa sekretaricom Udruženja. Poželela sam svojim iskustvom da pomognem onima koji prolaze kroz isto. Sada vodim projekat koji ima za cilj da zabavi decu po bolnicama. Ispunjava me to.